

Željko Ostojić

A OSOBNI PODACI

1. Zovem se Željko Ostojić, rođen sam 25.08.1960. god. u Mostaru. Nastanjen sam i živim u Bijakovićima, općina Čitluk, BiH. Oženjen sam i imam troje djece.
2. Osnovnu školu završio sam u Međugorju. Srednju elektrotehničku školu završio sam u Zagrebu gdje sam završio i Višu elektrotehničku školu.
3. Trenutno radim u HT Mostar.

B OPTUŽNICA PROTIV JADRANKA PRLIĆA I DRUGIH

Od strane odvjetnika koji radi na pripremanju obrane Slobodana Praljka, a povodom optužnice protiv Jadranka Prlića, Brune Stojića, Valentina Ćorića, Slobodana Praljka, Milivoja Petkovića i Berislava Pušića, pred Haškim tribunalom, zamoljen sam da dam izjavu, a u svezi prihvatanja i zbrinjavanja većeg broja prognanika Bošnjaka-Muslimana, na području Bijakovića i Međugorja tijekom 1992. god., povodom čega dajem sljedeću:

IZJAVU

1. U razdoblju od rujna 1991. god. do konca kolovoza 1992. god. obnašao sam dužnost zapovjednika satnije Bijakovići, koja je bila u sastavu bojne "Brotnjo", koja je djelovala u sastavu HVO-a HZ-HB.

Satnija kojom sam zapovijedao imala je zonu odgovornosti u jugoistočnom dijelu općine Čitluk, odnosno na području naselja Bijakovići, Krućevići i Šurmanaci, tj. neposredno uz rijeku Neretvu, pri čemu je zona odgovornosti bila proširena i na rubno naselje Šurmanci koje je teritorijalno pripadalo susjednoj općini Čapljina. Satnija je brojala 180 vojnika i kroz cijelo razdoblje rata u svom sastavu je imala najmanje 3 i više Bošnjaka-Muslimana.

2. U drugoj polovini travnja 1992. god. bio sam pozvan na jedan sastanak glavnog stožera HVO-a u Čitluku. Sastanak je sazvao i predsjedavao mu zapovjenik glavnog stožera Slobodan Praljak, a na satanku je bio i moj neposredni zapovjednik bojne "Brotnjo" Pero Pehar. Pored mene na satanku su bili nazočni i drugi satnici iz bojne "Brotnjo", ali nisam siguran da li su bili nazočni satnici svih satnija.

Nakon što smo mi satnici iznijeli kratke raporte po satnijama, zapovjednici Slobodan Praljak i Pero Pehar upoznali su nas da je u tijeku priprema velike ofanzive JNA i vojske Republike Srpske na istočnoj strani rijeke Neretve, odnosno na području općina Stolac, Ravno i Čapljina, te da se ta ofenziva poduzima radi

progona i etničkog čišćenja Bošnjaka-Muslimana sa područja tih općina, odnosno sa kompletnog prostora istočno od rijeke Nertve. Kako je JNA i vojska Republike Srpske još tijekom 1991. god. protjerala sve Hrvate koji su živjeli na tom protoru zapovjednici Slobodan Praljak i Pero Pehar upozorili su nas da već sutra ili narednih dana možemo očekivati veliki val prognanika Bošnjaka-Muslimana, nakon čega su izdali zapovijed da se organizira prihvati i zbrinjavanje svih prognanih Bošnjaka, te da se pri tom koriste svi raspoloživi smještajni kapaciteti u Bijakovcima, Međugorju i Čitluku.

Posebno nam je skrenuta pozornost da se prognanima stave na raspolaganje najkvalitetniji smještajni kapaciteti, osigura hrana i druga potrebna skrb, te da se poštuje volja svakog pojedinca u pogledu namjere da ostane na području općine Čitluk ili da bude zbrinut na nekom drugom mjestu.

3. Kako sam je bio zapovjednik satnije u čijoj zoni odgovornosti tj. u naselju Šurmanci je postojala improvizirana "skela" na rijeci Neretvi, koja je preko rijeke mogla prevoziti ljude, automobile i stoku, izdata mi je zapovijed da zajedno sa vojnom policijom iz Čapljine organiziram prihvat svih prognanika koji na tom mjestu prijeđu rijeku Neretvu, dok je zapovjedniku civilne zaštite izdata zapovjed da organizira smještaj, osigura hranu i drugu skrb za prognanike.

U narednih 10-15 dana, odnosno od 15.05.1992. god. moja satnija je prihvatila više tisuća prognanika Bošnjaka, a nakon prihvata, brigu o smještaju ishrani i skrbi prognanika preuzela je Civilna zaštita koja je prognanike smjestila u mobiliziranom turističkom naselju "Kompas-Međugorje" i više privatnih pansiona u Međugorju. Znam da je više od 200 prognanika smješteno u mobiliziranom turističkom naselju "Kompas-Međugorje", 40-tak u pansionu "Europa", određeni broj u privatnim kućama Ivana Ivankovića, Nade Čilića i Žarka Ostojića, dok za ostale ne znam u koje kuće su bili smješteni. Postupak prihvata i zbrinjavanja prognanih Bošnjaka na području općine Čitluk pratili su zapovjednici stožera Slobodan Praljak, zapovjednik bojne "Brotnjo" Pero Pehar, do- zapovjednik bojne Zoran Buntić i zapovjednik Civilne zaštite, koji nisu imali nikakvih primjedbi na zadatak koji je obavila moja satnija.

Pouzdamo znam da je određeni broj prognanika odnosno jedna vojna postrojba čiji su zapovjednici bili Bajro Pizović i gosp. Mahmutčehajić izrazili želju da se priključe "Daidžinoj" vojnoj postrojbi, iz razoga što sam tu grupu ja osobno i po njihovoj izričitoj želji, odveo u Vrgorac, gdje su se priključili "Daidžinoj" postrojbi. Isto tako znam da je određeni broj prognanika uglavnom žene, starci i djeca, izrazio želju za odlazak u Hrvatsku ili treće zemlje, što im je i omogućeno, dok su uglavnom vojno sposobni muškarci ostali na području Međugorja i Čitluka, sve do završetka vojne akcije "Čagalj" poznate pod nazivom "Lipanjске zore" u kojoj je HVO oslobodio zauzeta područja općina Stolac, Ravno i Čapljina.

Od prognanika Bošnjaka koje sam tada prihvatio mogu se sjetiti imena Bajre Pizovića, kasnijeg zapovjednika brigade "Bregava", Mahmutčehajića i Šabanovića koji je bio smješten kod Ivana Ivankovića i sa kojima sam tom prilikom kontaktirao, dok se ostalih imena i prezimena ne mogu sjetiti.

